

MARIANA ZAPATA

Knižní hit od mistryně vtipných romantických příběhů

2x
bonusová kapitola

KULTI

Láska nebyla v tréninkovém plánu...

FRAGMENT

KULTI

**Když se chlapík, kterého odmalička zbožňuješ,
stane tvým trenérem, zní to jako sen.
Ale to probuzení...**

Netrvalo ani týden, aby Sal Casillasová o fotbalové hvězdě, která ji v dětství inspirovala natolik, že sama začala hrát profesionální fotbal, ztratila veškeré iluze. Kam se poděly její sny o tom, že si Reineru Kultiho jednou vezme? Její idol je teď tady, nastoupil do jejího týmu jako trenér.

Je však zachmuřený, samotářský a neurvalý. Zkrátka úplně jiný,
než si ho vysnila...

Bude mít Sal odvahu vytáhnout ho z jeho ulity a probudit v něm znovu vášně a energii, kterými před lety hýřil a které ji tolik okouzlovaly? Ustojí tlak médií, která se kolem Kultiho neustále točí a pod jejichž drobnohledem se teď ocitá i ona?

BONUSOVÁ KAPITOLA

„Já to prostě řeknu.“

„Nedělej to.“

„Ale já musím...“

„Reyi, nech toho.“ Zakryla jsem si pusou dlaní, abych nevyprskla smíchy. Rodiče ostatních dětí, kteří seděli kolem, nás neustále pozorovali. Pořád. A to, že se mi hrud' chvěla očekáváním toho, co se Rey chystá pronést, mi moc nepomáhalo působit pokud možno nenápadně. Všimla jsem si, že Mandyina maminka, sedící na tribuně o dvě řady níž, k nám co chvíli zalétla pohledem, i když se snažila být fakt diskrétní. Netušila, že na to, abych poznala, že o nás někdo mluví, jsem profík.

Rey mi položil ruku na holé koleno a zmáčkl. Našeho obecenstva si nevšímá nebo mu to bylo jedno. „Já už to nevydržím.“

„Neříkej to,“ sykla jsem. Věděla jsem naprosto přesně, co má na jazyku. Byli jsme spolu už dost dlouho, abych to vytušila.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak vrtí hlavou. Vlastně nepřestal vrtět hlavou od chvíle, kdy Maria začala hrát fotbal za místní žákovské družstvo. A kdybych byla upřímná, přiznala bych, že i já od té doby měla nutkání začít preventivně brát prášky na bolení břicha.

„Já fakt musím,“ procedil mezi zuby. Tvářil se smrtelně vážně, zdálo se, že svoji poznámku už neudrží.

Prohlédla jsem si jeho profil. V záři zapadajícího slunce vypadal dokonale, rysy stále stejně ostré a pevné jako dřív. Byli jsme spolu už šestnáct let a Rey byl pořád ten nejpohlednější mužský na světě. Silný, vysoký, s nestárnoucí tváří a vlasy, v nichž kvetlo trochu víc šedin, než

když jsme se poznali. I tak ale dokázal můj Rejnok stárnout s grácií. Vlastně se dalo říct, že nestárl. Ne doopravdy. „Ona je...“

A právě v tu chvíli osmiletá holčička, která vypadala jako dokonalá kopie svého otce, na fotbalovém hřišti získala míč... a rozběhla se s ním opačným směrem, než měla.

Kristepane.

Můj první impuls byl praštit se dlaní do čela, ale neudělala jsem to. Zato Rey zvedl ruku a přešel si špičkami prstů těsně nad obočím. Trochu mu klesla čelist a měla jsem dojem, že má nepatrný tik v oku. Ani jsme nepíplí, ale trenérka Mariina fotbalového týmu začala od postranní čáry povykovat: „Marie! Na druhou stranu! Běžíš na špatnou stranu! BĚŽÍŠ NA ŠPATNOU STRANU, MARIE!!“

Já i Rey jsme vzdychli a rezignovaně se o sebe opřeli. Byli jsme naprosto odevzdaní. „Ach bože,“ vydechla jsem konečně, tak, aby to slyšel jen on.

„Měla by zůstat u gymnastiky,“ zašeptal Rey.

Bylo nevhodné se teď rozesmát? Rozhodně, ale já se neudržela. Pokusila jsem se smích ztlumit tím, že jsem se natočila a zabořila mu obličej do ramene. V očích mě šimraly slzy, otřela jsem je do jeho košile. Tváře mě páliły, jak jsem se ze všech sil snažila neusmívat, ale bez úspěchu. Prohrála jsem sama se sebou tak, jak jsem nikdy v životě neprohrála.

Kdyby mi někdo před dvaceti lety řekl, že v sobě moje děti nebudou mít ani ždíbec fotbalového talentu, poklepala bych si na čelo. Kdyby mi někdo před třiceti lety řekl, že ty děti budu mít s Reinerem Kultim a že se o náš milovaný sport nebudou absolutně zajímat, opáčila bych, že zešilel.

Jenže takový už je osud – potměšilý a trochu vyšinutý zmetek.

Nějakou neskutečnou vesmírnou shodou náhod jsem se provdala za muže, kterého jsem odjakživa milovala, a o pár let později se nám narodily děti. Dvě holčičky, které ani náznakem neohromovalo, že jejich táta je nejlepší žijící fotbalista a že ani jejich máma nebyla ve své době vůbec špatná. Dvě holčičky, které chtěly, aby je svého času nejvíc sexy muž planety choval a nosil na ramenou, nechápaly, proč nemůže na veřejnost bez pokrývky hlavy, a házely bobek na všechny jeho trofeje, zvláště, když si to během zápasu namířily s míčem ke špatné bráně.

Bylo jim jedno, čím vším jsme si předtím prošli. Nikdy se nedozví, že jsem musela ukončit kariéru, abych je mohla mít. Že jsme se přestěhovali zpátky do San Antonia, aby mohly vyrůstat v blízkosti mých rodičů, svého abuelita a abuelity. Věděla jsem, že dokud jsem hrála v Německu, Rey tam se mnou byl rád, ale to, že se vrátíme do USA, byl jeho nápad. Kvůli dětem, řekl mi jednou, když jsme spolu leželi v posteli, ještě předtím, než jsem vůbec otěhotněla. To bychom tvému tátovi nemohli udělat, dodal.

A měl pravdu. To jsme mu nemohli udělat.

„Mamí, už půjdeme domů?“ zakňoural skřítek sedící přímo před námi a dloubl mě do nohy.

Naše šestiletá dcera ke mně zvedla zelené oči, stejné, jako měl její táta. Jinak byla celá po mně, tmavovlasá a pihatá. Jako by mi z oka vypadla, ale povahově to byla zmenšená verze mojí sestry. Narovнала jsem se a pohládila ji po hlavičce. „Ještě pět minut, Giselo.“

Gisela frkla a znechuceně pohodila hlavou. „Tohle je fakt nuda.“

Tentokrát se začal pochechtávat Rey.

Jak říkám. Osud je zmetek, ale nádherný.

Od autorky bestselleru KULTI

MARIANA ZAPATA

2x

bonusová kapitola

Rytmus, já & Malychin

FRAGMENT

Rytmus, já & Malychin

Vyražte na rockovou jízdu!

Šestadvacetiletá Gaby Barreto má mnoho tváří. Je čestná, sarkastická, kamarádká i protivná – záleží na tom, koho se zeptáte. Když jí brácha nabídne, aby s jeho kapelou jela na turné a prodávala merch, nerozhoduje se dlouho. Dvě kapely, tři kontinenty, devadesát dní. To bude brnkačka! Kdyby jen Saša Malychin, zpěvák té druhé kapely, neměl tak nádherné tělo... výjimečnou osobnost... a nebyl tak neskutečně vtipný...
Nezamilovat se do něj je zkrátka fuška.

Od autorky romantického bestselleru Kultí

BONUSOVÁ KAPITOLA

JEDNA

Šest dní.

Už jsem s Gaby pořádně nemluvil skoro týden.

Nebyl jsem si jistý, čím přesně jsem ji tak namíchl. V jednu chvíli jsme při sebemenší příležitosti dostávali záchvaty smíchu, a najednou mě začala ignorovat. Odvracela se, když mě přistihla, že se na ni dívám. Když jsem udělal nějaký vtip, jen se usmála a pokrčila rameny. Kdykoli viděla, že se k ní blížím, otočila se a odešla. Gaby Barretová se mi vyhýbala a mě to štvalo. Hodně.

Už žádné řízné odpovědi na všechno, žádné koulení očima, žádný hlasitý smích. Jako by někdo unesl moji kamarádku a na jejím místě nechal jen prázdnou schránku s její podobou.

Gordo vtipkoval, že když má Gaby krámy, mění se v Hitlera, ale to mi nějak nesesedlo. Byla zamlklejší než obvykle, většinu času se s Carterem zašívala v zadní místnosti, a když už vylezla, sedala si vedle svého bratra. Nebo vedle Masona. Nebo Gorda. Nebo Cartera. Vždycky se snažila od ostatních nějak oddělit.

A to bylo v pohodě. Neměl jsem právo proti tomu cokoli namítat.

Ale pravda byla taková, že mě to neskutečně štvalo.

Po deseti letech koncertních šňůr s tou samou bandou chlápků už jsme byli zvyklí na svoji rutinu. Většinou jsme spolu celý den prakticky nemluvili a nikdo to neřešil. Byli jsme ostřílení profíci.

Ale moje nová kamarádka mi chyběla mnohem víc, než by měla.

Jak mi mohlo chybět, že mě někdo denně ztrapňuje? Jak mi mohl chybět její výsměch, to, jak obracela zelené oči v sloup?

Byl jsem z toho jako na trní. Úplně bez sebe. A moc jsem nechápal proč.

„Debile,“ zasmála se Gaby. Seděla vedle Masona na dlouhé pohovce ve střední části autobusu.

Mason něco odpověděl a Gaby se uchechtla, a jakmile se nedíval, naslouchala si špičku ukazováčku a strčila mu ji do ucha. Mason vyjel, otočil se k ní a řekl jí něco, co jsem neslyšel.

Co jsem sakra provedl, že si mě nevšímala?

Právě to, že jsem na to nedokázal přijít, mi asi vadilo ze všeho nejvíc. Gaby byla hezká. Vážně kočka. Ale hezkých holek je dvanáct do tuctu, na každém turné jsem jich vídal tisíce. Stovky holek na mě pokřikovaly zpod pódia i jinde. Tak to prostě bylo. Takže by mi přece nemělo lézt na mozek, že si mě jedna holka nevšímá, když jich všude kolem mě byly davy.

Jenže mě to vytáčelo.

Uslyšel jsem zahihňání. Odrhl jsem oči od Gaby a podíval se na Isaiaha. Seděli jsme u stolečku a Isaiah popíjel čaj. Když zachytil můj pohled, uculil se. „Kdy se to stalo?“ zašeptal.

„Co?“

Zavrtěl hlavou a znovu si srkl čaje. „Kdy se ti začala líbit?“

Tak tohle to bylo? Věděl jsem, že ji mám rád jako kamarádku. A že mi připadá sexy. Jedině slepec by si mohl nevšimnout toho pevného zadku a obsahu její podprsenky. Dokonce i Mason, který, jak jsem vyzoroval, ji měl stejně rád jako její bratr, si neodpustil poznámku, kdykoli se trochu vyfikla. Ne, že bych se na ni díval jako na svoje sestry. Věděl jsem, že moje praštěné ségry nejsou žádné ošklivky, ale u toho moje hodnocení jejich vzhledu končilo. Normální chlap přece může ocenit krásu ženy, která není jeho příbuzná a se kterou se vídá každý den. A každý den se s ní hodně nasměje.

„Netuším, o čem to meleš.“

„Prosím tě,“ uchechtl se Isaiah.

Znovu jsem zalétl pohledem k pohovce a viděl jsem, jak se Gaby hašteří

s Masonem, ve tváři ten nejpřítroblejší výraz, co jsem u ní kdy viděl, oči vykulené jako v kreslené grotesce a doširoka rozevřené rty.

„Není moc tvůj typ,“ podotkl Isaiah.

Kývl jsem. To nebyla. Nešlo o barvu vlasů nebo o to, že nechodila v podstatě v ničem jiném než v teplákách, ale...

„To ne, no.“

Isaiah pomalu dopil čaj a usmál se. „Zase Liz?“ zeptal se tím svým tajuplným způsobem, kterému jsem podle všeho rozuměl jen já. Isaiahovi stačila dvě slova a já hned věděl, co má na mysli. Roky přátelství mezi námi to skoro nadpřirozené duševní pouto jen upevnily.

„Jo,“ vzdychl jsem při vzpomínce na únavný rozhovor s bývalou přítelkyní. Minulý týden navrhla, že bychom to dali znovu dohromady, a já byl na vážkách, co jí říct. Bývaly doby, kdy jsem si dokázal představit, že právě s touhle ženou mě čeká budoucnost. Jenže pak po mně začala chtít, abych se vzdal části svého života, svého já, které jsem se vzdát nechtěl. Nemohl jsem. Nikdy. Rozešli jsme se, a ona se mě o rok později zeptala, jestli se k ní nechci vrátit.

Byla to krásná, inteligentní holka. Ale rok je dlouhá doba a dala mi možnost si uvědomit, že Liz nebyla láska mého života. Poznal jsem ji během našeho vztahu dost dobře na to, abych věděl, že smířit se s odmítnutím není na seznamu věcí, které jí jdou. Nebude snadné jí vysvětlit, že s ní už nic mít nechci.

„Tak to hodně štěstí,“ zasmál se Isaiah.

I on ji dobře znal, ještě z dob, kdy jsem s ní chodil. Liz byla jako vteřinové lepidlo. Dá se z rukou smýt, ale chvíli to trvá.

V ten okamžik se Mason hlasitě zachechtal, takže jsem jejich směrem vyslal další pohled. Gaby se po něm oháněla, odstrkovala ruku, kterou jí mířil do obličeje, a ukazovala přitom na Eliho, který seděl naproti. Jen mi to připomnělo, jak jsme se spolu dokázali kočkovat.

Když se se mnou ještě bavila. Před týdnem.

„Než do toho půjdeš, musíš si hlavně vyřešit svoji minulost,“ varoval mě Isaiah. „Vsadím se, že kdybys provedl nějakou blbost, Eli ti utrhne koule a narve ti je do chřtánu.“

Už už jsem měl na jazyku, že se víc bojím Gaby než jejího dvojčete.

Když jsem se znovu podíval přes Isaiahovo rameno, Gaby si právě mnula bradu v místech, kde měla modřinu z toho, jak jsem jí přímo do tváře kopl míč – omylem, ne naschvál. Letmo se na mě podívala a hned zase uhnula pohledem. Poškrábal jsem se na paži.

Všiml jsem si, jak se Isaiah kření, a jen jsem protočil oči.

„Jsou věci, kterým neutečeš, kámo,“ řekl mi šeptem a zvedl se k odchodu.

DVĚ

„Máma říkala, že máš holku,“ zatrylkovala na Skypu moje starší sestra a zakmitala dlouhými řasami. „A že je moc hezká.“

Nejradši bych zaúpěl, ale neudělal jsem to. Místo toho jsem zvedl oči v sloup, tak, aby to na kameře viděla. Nemluvili jsme spolu moc často a já si rázem připomněl proč. Kromě jedné holky, kterou jsem znal a která si užívala každou příležitost, jak mi trochu srazit hřebínek, mě v životě nikdo nešikanoval tak jako Dina. „Není to moje holka.“

Dina povytáhla obočí. „Zatím.“

To už jsem zaúpění neudržel. „Nech toho.“

„Sašo, já nechápu, proč se za to stydíš. Na zamilování přece není nic špatného,“ vrkala Dina.

Její manžel, kterého jsem viděl v dolním rohu monitoru, takže nejspíš seděl vedle mé sestry na gauči, se zcela nepřístojně uchechtl.

„Tak to vyklop,“ naléhala Dina. „Nedělej drahoty. Chci slyšet detaily.“

S povzdechem jsem se rozhlédl po šatně, abych měl jistotu, že se sem nikdo nevetřel, když jsem nedával pozor. „Já o tom nechci mluvit.“

Ale ve skutečnosti jsem o tom mluvit chtěl.

Neměl jsem nikoho, s kým bych se mohl bavit o Gaby Barretové. Isaiahovi jsem ani nemusel nic přiznávat, a ve chvíli, kdy jsem vyslovil její jméno, vysloužil jsem si od něj pohled, který znamenal: „Já ti to říkal.“ A nedejbože, když jsem se o Gaby zmínil před Julianem nebo Elim, to se hned začali chichotat jako pubertální holky. Problém byl v tom, jak jsem

z toho byl zmatený. Gaby mi byla sympatická od první chvíle. Měl jsem ji rád jako kamarádku. Pak jako hezkou kamarádku. Potom jako fakt moc hezkou kamarádku, která mě dokázala rozesmát jako nikdo jiný. A nakonec jako tu nekrásnější kamarádku, se kterou jsem byl šťastnější než s kýmkoli, koho jsem v životě potkal.

Teprve když jsem se během australské části turné jednou ráno vzbudil a viděl ji, jak si vyměňuje s Masonem misku s cornflaky, protože si stěžoval, že ty jeho nejsou dobré, mi naplno došlo, že jsem do ní blázen. Zamiloval jsem se do téhle vikingské válečnice, jediné holky, která měla dost kuráže a prohnání na to, aby někoho praštila do ohryzku za to, že se chová jako idiot. Protože přesně to ten její bývalý byl: prostý idiot.

Přesně jak říkal Isaiah, před některými věcmi nešlo utéct. Bylo to nevyhnutelné; osud chtěl, aby byla Gaby Barretová moje. Přitáhla si mě k sobě jako magnet, svým srdečným smíchem, svou pohodovou povahou, smyslem pro humor, a hlavně velkým srdcem. Nebyla sobecká a nebrala se příliš vážně. Prostě byla za všech okolností sama sebou. Byla to nejlepší, co se mi kdy v životě přihodilo. To jsem si aspoň myslel, ale nikdy bych to nepřiznal nahlas, a tím méně svojí sestře.

Dina hlasitě vzdychla. „No tak, sašidlo, s tebou není žádná sranda. Prozrad' mi aspoň něco.“

„Dino.“

Dina protočila oči. „No dobře, dobře. Už jen tím, žes mi nic neřekl, mi říkáš až dost. Je mi naprosto jasný, že ses do ní zabouchl jako vrata,“ zašklebila se. „Hlavně nebud' blb. Jestli se ti tak líbí, nenech si ji zdrhnout. A toho hororovýho klauna už nechci nikdy vidět.“

Až když jsme hovor ukončili mi došlo, koho myslela tím hororovým klaunem. Liz.